

Christel van Bourgondië / Josine van Schijndel
Mimi het wonderkind

Mimi is acht en al heel beroemd.

Ze speelt prachtig cello.

Mimi is een wonderkind.

Het lijkt leuk om een wonderkind te zijn.

Mimi vindt van niet.

Ze heeft de naaste juf die er bestaat.

Ze mag nooit buiten spelen.

Ze mag nooit met een ander kind praten.

Tot ze op een dag moet optreden voor de prinses ...

Dit is Leesleeuw:

- boekenserie
- groeit mee met het leesniveau
- de beste schrijvers en illustratoren

ISBN 978-90-487-2897-8

9 789048 728978

www.leesleeuw.be

boekenserie

lekker lang leesplezier

Mimi het wonderkind

Christel van Bourgondië

zwitsen

toonladder

ballerina

maillot

spitsen

celliste

cello

pianist

piano

strijksstok

podium

Naam: *Mimi Viola van de Vere*

Ik woon met: *mijn cellojuf, de Draak*
(*want mijn vader en moeder werken in*
het buitenland)

Dit doe ik het liefst: *cellospelen (en buiten*
spelen, maar dat mag ik niet)

Hier heb ik een hekel aan: *de Draak en*
zuurkool

Later word ik: *celliste*

In de klas zit ik naast: *Miriam*

Mimi het wonderkind

Mimi is een wonderkind.

Ze is pas acht jaar.

Toch speelt ze al beter cello dan veel grote mensen.

Het lijkt misschien leuk om een wonderkind te zijn.

Je komt op de tv.

Er wordt voor je geklapt.

Je mag na elk concert zo veel taartjes eten als je wilt.

Maar het is heus niet alleen maar leuk.

Mimi heeft de strengste juf die er is.

Mimi noemt haar stiekem de Draak.

Als ze praat lijkt het wel of ze vuur spuugt.

'Wonderkind of niet,' zegt de Draak.

'Als je niet oefent, ben je niets.

En nu aan de slag!'

Van de Draak mag Mimi niet naar school.

Daarom ziet ze nooit een ander kind.

'Ik geef je zelf wel les,' zegt de Draak.

Mimi mag ook niet buiten spelen.

'Vijftig keer de toonladder van mi,' beveelt de Draak.

Mimi is klaar met de toonladders.

Ze kijkt naar buiten.

De kinderen uit de buurt spelen met een bal.

Als Mimi straks klaar is met oefenen, is het donker.

Dan zijn alle kinderen naar huis.

Van papa en mama zou ik vast buiten mogen spelen,
denkt ze.

Maar ja, die wonen in China.

Daarom woont Mimi bij de Draak.

Zo gaat dat met een wonderkind.

Mimi strijkt over de snaren.

Als ze cello speelt, vergeet ze alles om zich heen.

Voor haar ogen ziet ze een wirwar van kleuren.

Elke klank heeft een andere kleur.

De kleuren rijgen zich als linten aaneen.

Bij elk lied ziet Mimi iets voor zich.

Nu ziet ze een trotse zwaan.

Die zwaan is rood in het licht van de avondzon.

Al snel geeft Mimi weer een concert.

Het is niet zomaar een concert.

De prinses wordt tien jaar.

Als cadeau wil ze een groot ballet zien.

Als ze geen prinses was geweest, was ze vast ballerina
geworden.

Het kan Mimi niets schelen dat de prinses komt.

Ze vindt het ook niet eng dat de tv komt om te
filmen.

Voor Mimi is dat heel gewoon.

Mimi vindt het wél reuze spannend om met kinderen
op te treden.

Ze kan er gewoon niet van slapen.

Ze wil met ze praten.

Ze wil zo graag eens horen hoe het is op school.

In een klas met een juf.

In een klas met kinderen.

Ze wil graag een vriendin.

Eentje maar, een echte vriendin.

Dat is genoeg.

Een vriendin om mee in een boom te klimmen.

Om keihard mee te lachen, zomaar, om niets.

De Draak is gemeen

De Zwaan is een heel droevig lied.

Mimi vindt het 't mooiste lied dat ze kent.

Ze speelt het heel graag.

Dan voelt ze zich zelf net een zwaan.

Een witte zwaan die alleen op het water drijft.

Een zwaan die langzaam opstijgt.

Een zwaan die door de lucht glijdt.

Net als zwaan Mimi opstijgt, roept de Draak: 'STOP!

Nu doe je het weer!

De toon moet korter.

Je arm moet lager.

Of moet ik er soms een baksteen op leggen?

Dan leer je het wel af om je arm op te tillen.

Opnieuw!

En nog een keer! brult de Draak.

'Ik kan niet meer,' zegt Mimi.

'Wat!?'

'Ik kan niet meer!'

'Je moet!'

Dreigend zwaait de Draak met haar stokje door de lucht.

'Werken jij!

Je wilt toch beroemd worden?!

'Ik wil niet beroemd zijn!

Mimi stamp met haar voet op de grond.

Ze wil alleen een lieve juf.

Maar dat durft Mimi niet te zeggen.

'Toonladder van si!

Vijftig keer!

De Draak klemt een fluitje tussen haar lippen.

Na elke noot blaast ze erop.

Ze fluit steeds sneller.

Na de dertigste keer lijkt ze wel een sneltrein.

Mimi kan niet meer.

'Stop!' zegt de Draak.

'Trage slak die je bent.

Opnieuw!

Mimi zucht.

Er is een pluk haar uit de knot van de Draak gepiept.

Mimi heeft zin om er heel hard aan te trekken.

Miriam, de ballerina

Vlak achter de Draak loopt Mimi het podium op.

Het meisje dat *De Zwaan* gaat dansen, staat al klaar.

Ze valt op tussen de andere ballerina's.

Ze heeft een groen gympak aan en een oranje maillot.

Mimi kijkt langs de Draak naar het meisje.

Het meisje gaat op haar spitsen staan en kijkt terug.

Met haar wil ik vriendin zijn, denkt Mimi.

Het is net of de anderen er niet toe doen.

Veel tijd om naar elkaar te kijken, is er niet.

'Aan de slag!' roept de Draak.

Mimi gaat op de stoel naast de piano zitten.

Ze trekt de punt van de cello uit.

Ze wrijft haar strijkstok in met hars.

Zo kan ze de tonen mooi laten klinken.

'We gaan starten!' roept de dansjuf.

Ze klapt in haar handen.

'Starten!' brult de Draak.

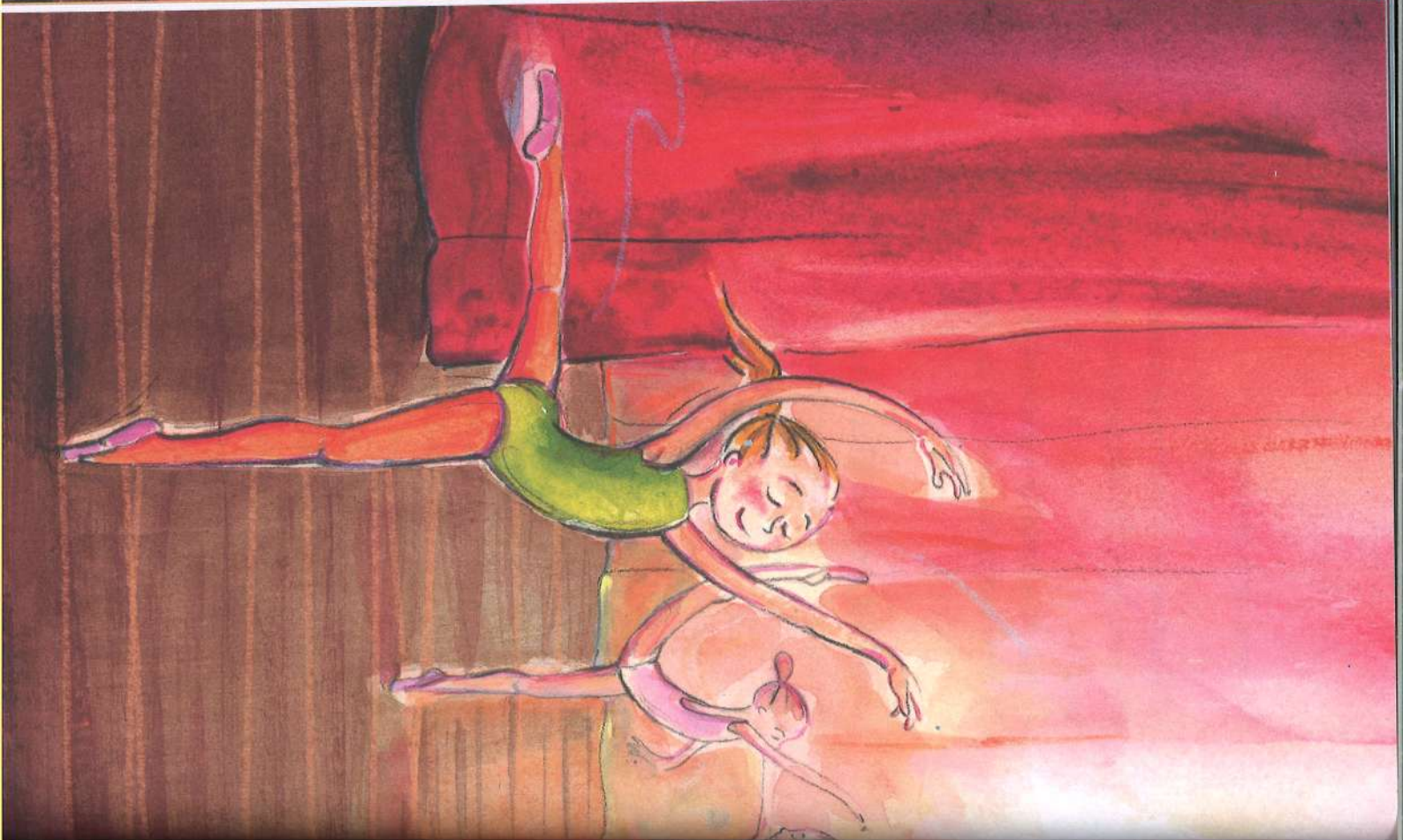
Met haar stokje tikt ze op de vingers van de pianist.

'Spelen jij!' zegt ze op hoge toon.

De pianist kijkt even heel zuur.
Dan begint hij te spelen.
Mimi wacht tot zij aan de beurt is.
Het groene zwanetje danst het podium op.
Het lijkt wel of ze zweeft.
Wat wil ik graag met haar praten, denkt Mimi.
Maar hoe pak ik dat aan?
Was de Draak er maar niet!

Ik heb nog nooit zo lekker gedanst, denkt Miriam.
Miriam is het groene zwanetje.
Wat kan die Mimi mooi spelen, denkt ze.
Hoe zou het zijn om zo beroemd te zijn?
Ik wil later de beroemdste ballerina
van de wereld zijn.
Kon ik maar met haar praten,
denkt ze.
Was die Draak er maar niet!

Mimi en Miriam

Soms weet je meteen dat je vrienden wilt zijn.

Zo gaat het bij Mimi en Miriam.

Ze zien elkaar en in hun buik begint het te bruisen.

Maar al denk je dat je elkaar heel leuk vindt ...

Als je elkaar niet spreekt, weet je het nooit.

Mimi en Miriam kunnen niet met elkaar praten.

Zelfs niet in de pauze.

De Draak verliest Mimi geen tel uit het oog.

Daarom bedenken Mimi en Miriam beiden een plan.

Ze weten niets van elkaar.

Ze hebben immers niet met elkaar gesproken.

Ze vragen op hetzelfde moment aan hun juf:

'Mag ik naar de wc?'

'Ga maar even,' zegt de dansjuf tegen Miriam.

'Moet dat nu?' moppert de Draak.

'Zo wordt het nooit wat met jou.'

'Ik moet héél nodig!' zegt Mimi.

'Goed,' zegt de Draak.

'Eén ding: elke minuut telt voor één uur.'

Eén minuut weg, is één uur langer oefenen.'

Ze pakt haar klokje.

Ze drukt op een knopje en zegt: 'De tijd gaat nu in!'

Mimi rent naar de wc.

Samen met Miriam komt ze daar aan.

'Wat heb jij een rotjuf,' zegt Miriam.

'Ze is niet echt rot, hoor,' zegt Mimi.

'Ze is alleen héél erg streng.'

'Zullen we na de repetitie samen spelen?' vraagt Miriam.

Miriam.

'Mag niet van mijn juf,' zegt Mimi.

'Ik moet naar huis om cello te spelen.'

'Woon je dan bij haar?'

Mimi knikt.

'Mag je dan alleen cello spelen?'

'Ja,' zegt Mimi.

'Zie je nu,' zegt Miriam.

'Ze is wél gemeen.'

Mimi zegt niets, ze knikt.

'Morgen dan?' vraagt Miriam.

Mimi schudt van ja, maar ze zegt:

'Ik weet niet of het gaat lukken.'

Mijn juf laat me vast niet gaan.'

Dan krijgt Miriam een idee.

'Vast wel,' zegt ze met een lach.

'Wacht maar af!'

'Drie minuten,' zegt de Draak als Mimi terug is.

'Dat is dus drie uur extra spelen.'

Mimi zucht.

Hoe kan ze zo ooit een vriendin krijgen?

Miriam staat weer op het podium.

Ze praat met twee meisjes.

Ze kijken naar Mimi.

Miriam streekt haar duim op naar Mimi.

Gelukkig ziet de Draak het niet.

Mimi lacht terug.

Ze kan bijna niet wachten tot morgen.

Waarom zei Miriam:

'Vast wel.'

Wacht maar af!

De een-na-laatste repetitie

Het podium is versierd.

Er staan bomen.

De vloer is blauw als een vijver.

Alles ziet eruit zoals bij het concert.

Miriam heeft een korte, witte jurk aan.

Twee grote vleugels hangen op haar rug.

Haar haar zit in een knot.

'Hallo,' zegt ze als ze Mimi ziet.

In de hoek zit de pianist al klaar.

Mimi stapt het podium op.

Haar armen houdt ze stevig om haar cello heen.

Ze pakt het hars en wrijft haar strijkstok in.

'We gaan starten!' roept de dansjuf.

Mimi kijkt om zich heen.

'De Draak is er nog niet,' zegt ze.

'Die komt vast nog,' zegt Miriam.

Ze lacht als ze het zegt.

Stiekem vindt Mimi het fijn dat de Draak er niet is.

Misschien kan ze straks met Miriam praten.

De pianist begint te spelen.

Dan valt Mimi in.

Ze gluurt af en toe naar Miriam.

Die zweeft als een zwaan over het podium.

Even denkt Mimi dat Miriam echt kan zweven.

Dan duikt Miriam in elkaar.

Het licht kleurt alles op het podium rood.

Het is net alsof de zon ondergaat.

Nu weet Mimi het zeker.

Als ze *De Zwaan* speelt ziet ze Miriam.

Miriam is de zwaan.

'Prachtig,' roept de dansjuf verrukt uit.

'Je hebt nog nooit zo goed gedanst,' zegt ze tegen Miriam.

En tegen Mimi zegt ze: 'Wat kun jij mooi spelen!'

Het is alsof Mimi wakker schrikt.

Zonder de Draak erbij, speelt ze zoals ze zelf wil.

Dan speelt ze veel mooier.

'Ik voelde me net een echte zwaan toen ik danste,' zegt Miriam tegen Mimi.

Meer kan ze niet zeggen.

Met een knal vliegt de deur open.

De Draak stormt naar binnen.

'Wie heeft mij opgesloten?!' roept ze woest.

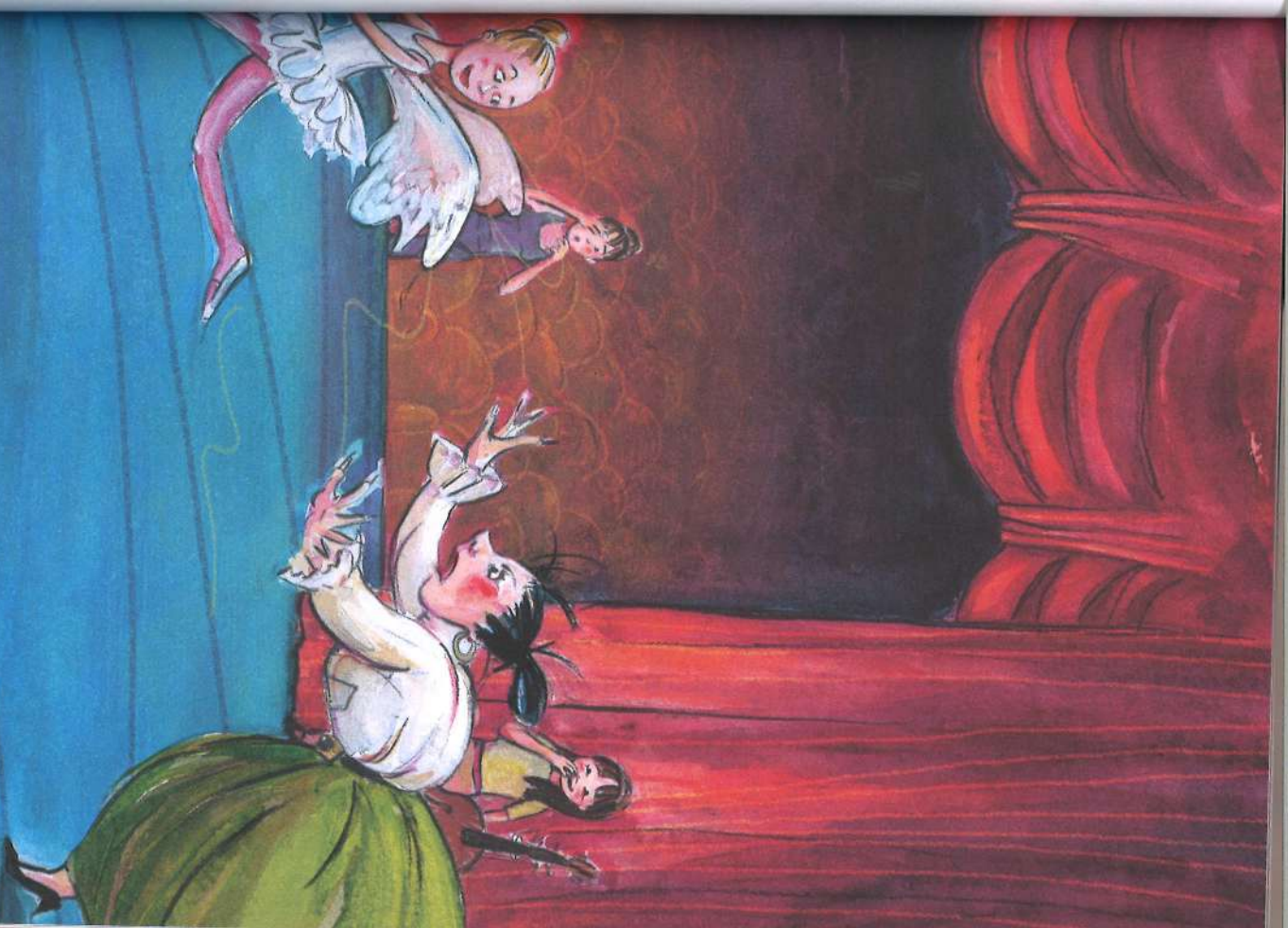
Mimi slaat haar ogen neer.

Ze weet zeker dat Miriam het gedaan heeft.
Niemand zegt iets.
De Draak loopt paars aan.
Daarna wordt ze blauw.
Ze slaat groen uit.
Ze gromt.
Ze krijsr: 'Grr. Spelen jij!'
Ze tikt met haar strokje op de vingers van de pianist.
'Speel!' gilt ze.

Niemand doet wat.
Alleen Miriam stapt naar voren.
'U bent heel gemeen,' zegt ze.
'Wat jij!' brult de Draak.
'Brutaal nest!'
Maak dat je wegkomt!'
Ze haalt met haar arm uit naar Miriam.
De speld valt uit haar knot.
Haar haren zwieren voor haar ogen.
Ze rent achter Miriam aan.
Ze zwaait met haar armen in de lucht.
Ze struikelt.

Languit ligt ze op het podium.
Miriam is snel de deur uit geglijpt.
De dansjuf loopt naar de Draak toe.

Ze helpt haar omhoog.

'De repetitie ging heel goed,' zegt ze.

'U hoeft zich echt geen zorgen te maken.

Mimi speelt prachtig.'

'Grrrrr,' gromt de Draak.

Ze veegt het stof van haar rok.

'Mimi, de toonladder van la. Nu!'

Mimi zucht.

Ze strijkt de eerste noot.

Ik moet wel doen wat de Draak zegt, denkt ze.

Anders kan ik Miriam nooit meer zien.

Dan neemt de Draak haar mee naar huis.

Dan mag ze niet spelen op het concert.

Mimi wil niets liever dan samen met Miriam

De Zwaan spelen.

De laatste repetitie

Er komen twee jongens op de Draak af.

'Wij zijn Benno en Jelmer,' zeggen ze.

'Wij zitten bij Miriam in de klas.

Wij verkopen kaarten voor het buurthuis.

Wilt u er een van ons kopen?'

'Miriam! Wie is Miriam?'

'Het meisje dat de zwaan danst,' zegt Benno.

'Scheer je weg,' sist de Draak.

Het lijkt wel of er vlammen uit haar mond schieten.

De jongens weten niet hoe snel ze weg moeten gaan.

Jammer, denkt Mimi.

Ze leken me best aardig.

'Was het dat Zwaanetje?' vraagt de Draak aan Mimi.

'Wat?' zegt Mimi.

'Die me heeft vastgezet.'

'Weet ik niet,' zegt Mimi.

'Denk maar niet dat je ooit met haar mag praten.'

De Draak pakt een dikke, witte draad.

Ze maakt de ene kant vast aan haar pols.

De andere kant bindt ze aan de riem van Mimi.

Zo zitten ze aan elkaar vast.

Nu kan de Draak Mimi altijd in de gaten houden.

Zo gaan ze naar de laatste repetitie voor het concert.
Mimi durft niet naar Miriam te kijken als ze de zaal
inloopt.

Ze durft ook niet naar de dansers te kijken.

En niet naar de pianist.

En niet naar de dansjuf.

Mimi staart naar de grond.

Alle mensen zien dat ze vastzit aan de Draak.

Ze zullen om haar lachen.

Miriam ook.

Maar Mimi vergist zich.

'Hé, pssst,' hoort ze van achter het gordijn.

Het is de stem van Miriam:

'Ik zal je redden, hoor!' zegt ze.

Mimi vraagt zich af hoe.

Ze zet haar cello klaar.

Ze stemt de snaren.

De Draak tikt op de vingers van de pianist.

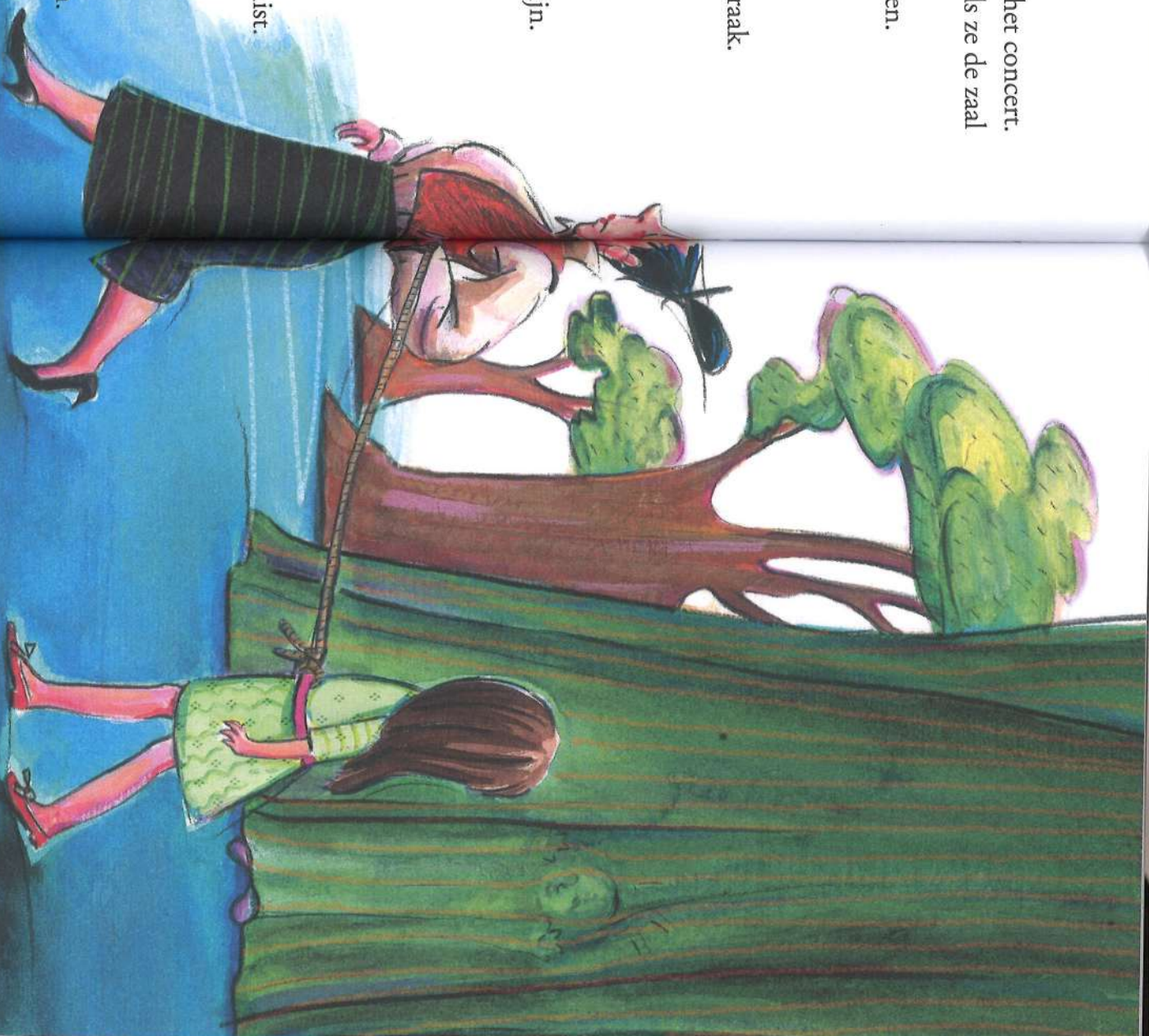
De eerste klanken klinken.

Miriam komt het podium op.

Mimi begint te spelen.

Er verschijnt geen zwaan voor haar ogen.

De klanken krijgen geen kleuren.

'Stop!' roept de Draak.

Ze stampt op de grond.

Mimi voelt het touw aan haar trekken.

'Opnieuw,' beveelt de Draak.

Ze tikt weer op de vingers van de pianist.

Miriam komt nog een keer het podium op.

Weer komen er geen kleuren voor Mimi's ogen.

'Stop!' roept de Draak.

'Wat nu weer,' zucht de pianist.

'Toen u er niet was gister, ging het veel beter,' zegt hij.

'Zo is het,' zegt de dansjuf.

Zo is het, denkt Mimi.

Ze vraagt zich af waar Miriam is.

De Draak stampt op de grond.

'Mimi, en dit keer speel je goed.

Die mi moet langer klinken, daar!'

Ze wijst met haar stokje op het papier.

Weer tikt ze de pianist op zijn vingers.

'Nog één keer een tik en ik stop,' zegt de pianist.

'War?! U spreekt mij tegen!' bliest de Draak.

Het schuim staat op haar lippen.

'U durft de beste juf van het land tegen te spreken?'

Ze stapt naar voren en ...

Ze valt voorover.

Ze valt met haar neus plat op de grond.

Mimi kijkt naar zich.

De Draak zit met haar enkel aan de kruk van de pianist vast.

'Kom hier!' hoort ze Miriam roepen.

Mimi draait zich om.

Het touwtje waarmee zij vastzat aan de Draak, is los.

Mimi springt op en loopt achter Miriam aan.

De Draak heeft het niet eens door.

Die slaat van woede met haar vuisten op de grond.

De pianist, de dansjuf – alle mensen in de zaal lachen.

Het ziet er ook zo grappig uit.

De Draak die plat met haar neus op de grond ligt.

Mimi en Miriam zijn onder het podium gekropen.

Niemand kan hen daar zien.

'Hoe heb je dat gedaan?' vraagt Mimi zachtjes.

'Had je het niet door?' vraagt Miriam net zo zachtjes.

'Toen de Draak "stop" riep, heb ik het touw doorgeknipt.

Daarna heb ik het aan de kruk van de pianist geknoopt.'

Ze lachen zachtjes.

Niemand mag hen horen.

'Ach,' zegt Mimi.

'De laatste repetitie hoort altijd slecht te gaan.
Dan gaat het concert goed.'

Nu grijpt Miriam haar kans.

'Ik wil alles weten over beroemd zijn,' zegt ze.

'Ik moet elke dag uren spelen,' zegt Mimi.

'Van de Draak mag ik niet met een ander kind spelen.
En mijn vader en moeder zijn er niet.

Die wonen ver weg.

Een concert is wel leuk.

Dan zijn alle mensen aardig voor me.

Na het concert moet ik meteen weer oefenen.

Ik wil niet beroemd zijn,' zegt Mimi.

'Ik wil een gewoon meisje zijn.

Ik wil bij mijn vader en moeder wonen.
Ik wil naar school, net als jij.

En ik wil een vriendin hebben, zoals jij.'

'Ik wil graag je vriendin zijn,' zegt Miriam.

'Maar dat lukt nooit met de Draak erbij.'

Miriam staart een tijdje voor zich uit.

Opeens springt ze op.

'Ik heb een idee,' zegt ze.

'Een reuze idee.

Straks kan de Draak er niet meer bij zijn.'

Mimi kijkt verbaasd.

Miriam fluistert het plan in haar oren.

Mimi knikt en zegt wat terug.

Ze hoopt dat het plan gaat lukken.

Dan horen ze de stem van de Draak: 'Mimi, kom hier.

En wel nu meteen!'

'Ik moet gaan,' zegt Mimi.

'Tot morgen,' zegt Miriam.

'Waar bleef je?' krijst de Draak.

Ze is nog steeds woest.

'Ik was eh ... ik was vlakbij.'

'Je was toch niet met dat krenge van een Zwanetje?'

Mimi schudt van 'nee'.

'Volgens mij is dat Zwanetje allang weg,' liegt ze.

'Vooruit dan maar!' zegt de Draak.

Ze pakt Mimi's hand en trekt haar met zich mee.

De neus van de Draak lijkt net een blauwe pruim.

Mimi grinnikt.

Het concert

De dag daarna is het heel druk in het theater.

Achter in de zaal staan mensen van de tv te filmen.

Een paar mensen willen met het wonderkind praten.

'Dat gebeurt niet!' zegt de Draak.

In de hal hoort Mimi gelach en geklets.

Het komt uit de kamer van de ballerina's.

Ze voelt kriebels in haar buik.

Die kriebels zijn er altijd vlak voor een concert.

Was het maar vast zover, denkt ze.

Zodra ik speel, zie ik de kleuren en de zwaan.

Mimi hoort de stem van Miriam boven alles uit.

Zou ze nog aan hun plan hebben gedacht?

Iedereen staat klaar.

De ballerina's wippen van de ene op de andere voet.

De Draak zegt tegen Mimi: 'Ik ga op mijn stoel voor-aan zitten.

Zet me niet voor gek waar de prinses bij is.'

Mimi slikt.

De Draak gaat op de derde stoel op de eerste rij zitten.

Dat doet ze bij elk concert.

Zo kan ze Mimi goed in de gaten houden.
Na een concert rent ze altijd meteen het podium op.
Ze wil Mimi geen moment alleen laten.
Geen denken aan.
Stel je voor dat Mimi met een ander kind praat.

Mimi klemt haar armen om de cello heen.
Ze wil zo mooi spelen als ze kan.
Voor Miriam!
De ballerina's staan klaar.
Miriam lacht naar Mimi.
De pianist knipoogt naar Mimi.
Dan gaat het gordijn open.
De pianist begint te spelen.
Daarna valt Mimi in.

Ze ziet hoe Miriam over het podium zweeft.
Mimi sluit haar ogen.
Als ze zo speelt, is het alsof ze zelf ook zweeft.
Mimi denkt niet aan de Draak.
Ze voelt zich een zwaan.
Het licht op het podium kleurt alles rood.
Het is alsof de zon ondergaat.

Mimi schrikt op van het applaus.
De mensen in de zaal schreeuwen het uit:

'Mooi mooi.'

'Prachtig.'

'Wat kan zij spelen!'

'Wat een wonder van een kind!'

Mimi staat op en buigt naar het publiek.

Miriam buigt ook.

De prinses staat op.

Ze klapt het hardst.

Iedereen staat op.

Eén iemand niet.

De Draak.

Het lukt haar niet om op te staan.

Hoe ze ook trekt en rukt.

Haar billen zitten vast aan de stoel.

Muurvast.

'Wat is dit nu?!' roept ze uit.

Niemand hoort haar.

Zo hard wordt er geklapt.

Niemand heeft het in de gaten.

Op twee meisjes na.

Mimi en Miriam kijken elkaar aan.

Miriam heeft Super-Kleef op de stoel van de Draak
gesmeerd.

Super-Kleef is lijm die nooit meer loslaat.

De Draak kan geen kant op.

Woest rukt en krijst ze.

'Wie heeft dit gedaan?'

Ze blijft maar gillen.

Zelfs als er niemand meer klapt.

Alle mensen in de zaal kijken naar de Draak.

De mensen van de tv filmen de Draak.

Ze zit klem als een vogel in een kooi.

Woest kijkt ze naar Miriam.

Dan kijkt ze naar Mimi.

Ze klemt haar lippen op elkaar.

Ze zwaait met haar vuist in de lucht.

Ze pakt de armleuning stevig beet.

Met stoel en al staat ze op.

Woest loopt ze de zaal uit.

De stoel zit aan haar billen vast.

Iedereen in de zaal lacht.

Bij de prinses rollen de tranen over haar wangen.

De mensen in de zaal houden hun buik vast.

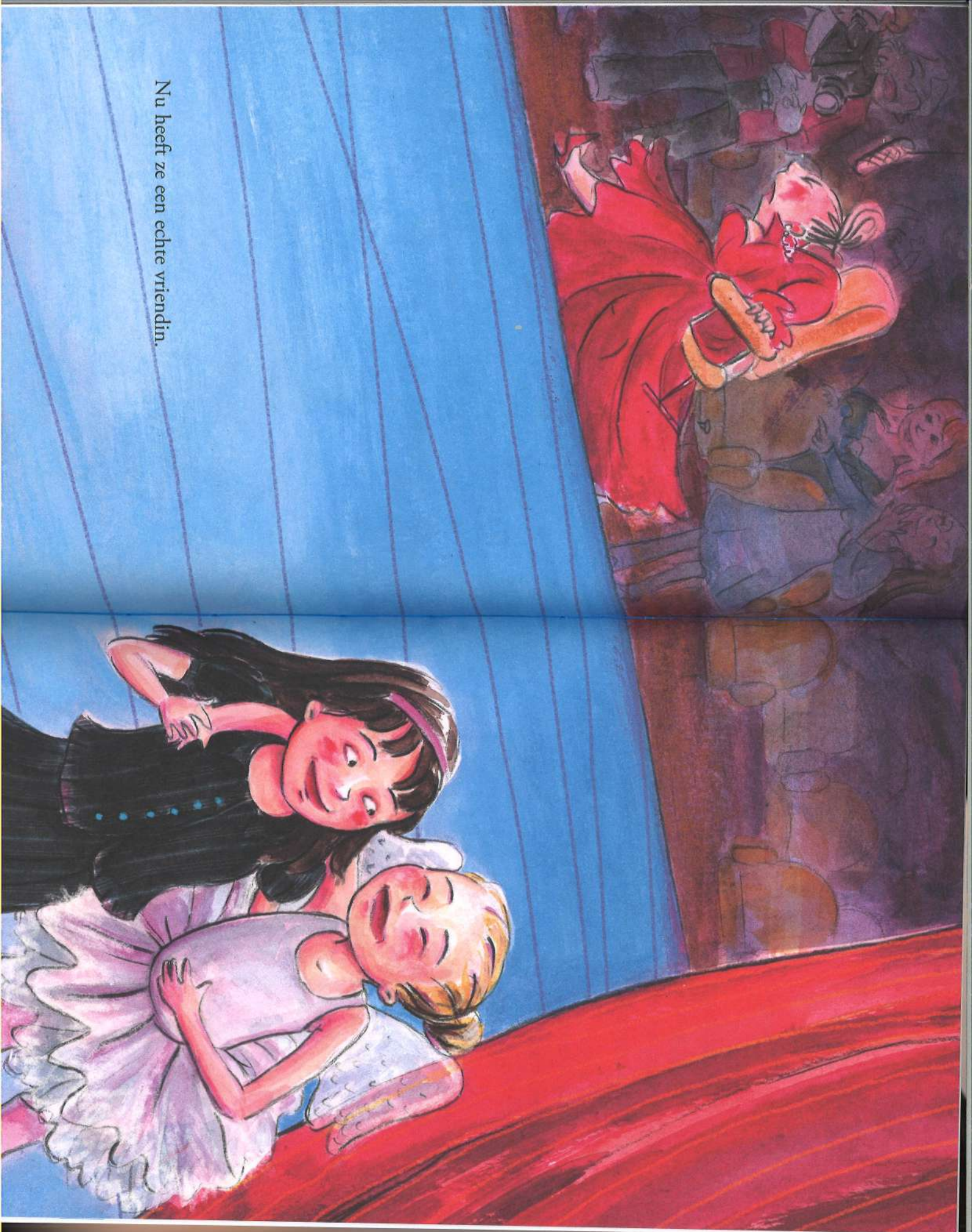
Miriam huult van het lachen.

Mimi lacht en huult.

Ze vindt het best een beetje zielig voor de Draak.

Maar ze is ook heel blij.

Nu heeft ze een echte vriendin.

Voor altijd vriendinnen

En de Draak?

De beste timmerman van de stad heeft haar uit de stoel gezaagd.

Ze wilde nooit meer juf zijn.

De vader en moeder van Mimi kwamen terug.

Mimi woont nu weer bij hen in huis.

Miriam wilde heel graag dat Mimi bij haar in de klas kwam.

Daarom schreef ze een brief aan haar juf.

Lees maar mee:

Hoi juf,

Ik heb 'De Zwaan' gedanst.

De prinses was erbij en Mimi ook.

Mimi is een wonderkind.

Ze speelt cello en ze is al heel beroemd.

Maar zij wil liever gewoon zijn.

Zij wil graag een gewone juf.

Nu heb ik een vraag.

Mag Mimi bij ons in de klas komen?

Het lijkt mij heel leuk, want Mimi is mijn vriendin.

Mag het juf?

Dag, Miriam